

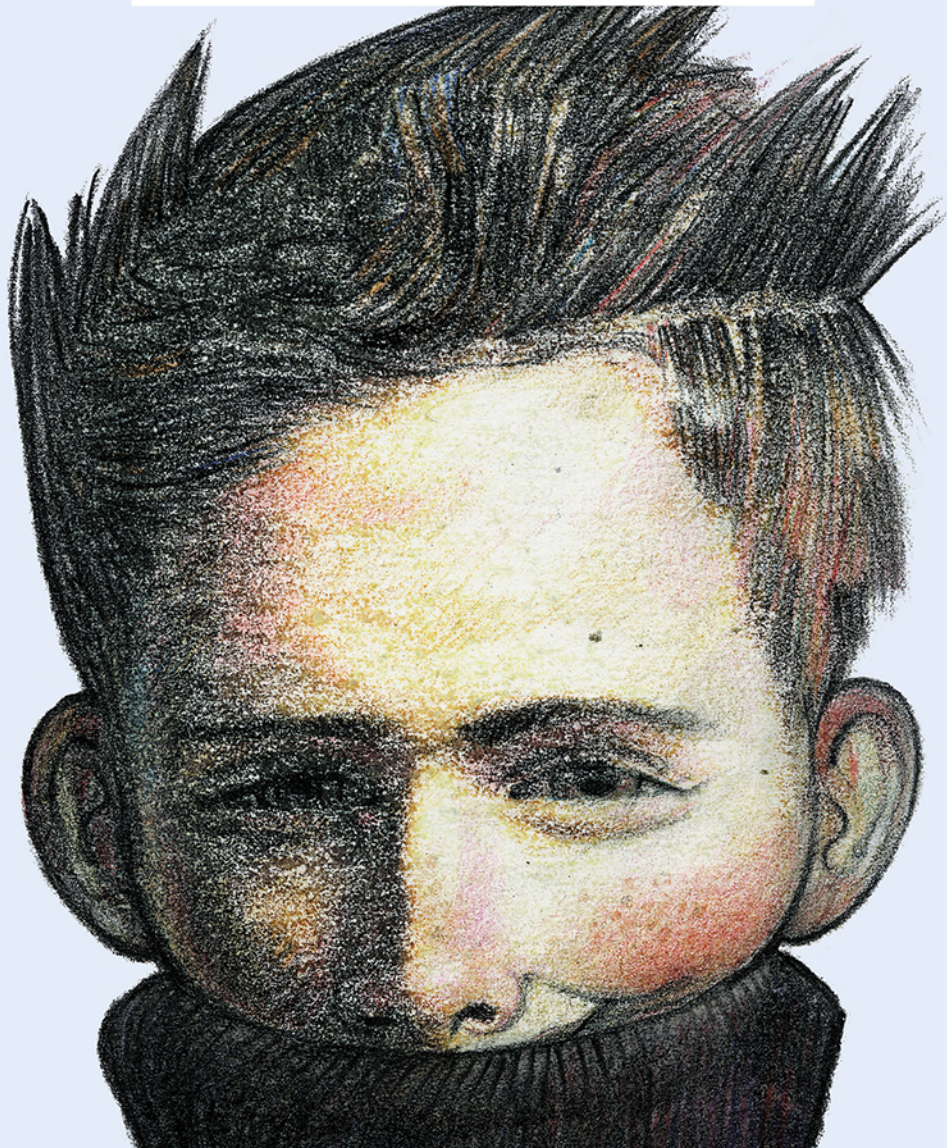
EL MICALET GALÀCTIC

Àlex & Cia. Delinqüents

Jesús Cortés

Dibuixos de Francesc Santana

ÀLEX & CIA. AGÈNCIA DE DETECTIUS

L'Àlex...

Àlex Falcó Guillem: Detectiu en cap. Tossut i maquinador, mai dóna un cas per perdut. Devora novel·les policíiques, i de gran es veu fent la competència a l'FBI i l'Europol.

...& Cia.

Agustí Doménec Bou (Gus): Braç dret d'Àlex Falcó. Li agrada la pasta italiana i els jocs d'ordinador, sobretot els d'escacs i naus espacials. Els jocs detectivescos, en canvi, li alteren els nervis.

Laura Donadeu Miró: L'agent més assenyada de l'equip. Mai es deixa enganyar pels tripijocs d'Àlex, el qual, en el fons, admira per com és de decidit. La sang freda és la seua millor aliada contra el perill.

Víctor Brunet Galvà: La seua forma de vestir recorda les boletes de càmfora. Molt polit en la parla, ha d'agrair a l'Agència que mai el tractara com un espantall extravagant. La seua lleialtat està garantida.

Nicolau Pons Vives (Nic el Dur): Respectat i temut als baixos fons per la fama dels seus punys. Fa l'efecte que l'asfalt s'esquerda al seu pas. Solitari i esquiu, detesta les baralles i els embolics. L'Agència reclama els seus serveis quan els casos a resoldre entren en fase de perill imminent.

TASQUES EXTRAESCOLARS

Eren les sis de la vesprada d'un tediós divendres de novembre. Gus va entrar a l'agència com no podia ser d'altra manera, remugant entre dents.

–La veritat és que no sé com em vaig deixar enredar –deia–. Un butlletí d'informació general! Un butlletí d'informació general que quasi ningú no llig!

El publicàvem a l'escola cada dos mesos. Era gratuït però, amb tot i això, el primer número no havia tingut molt d'èxit. Davant de la falta de voluntaris jo em vaig oferir per a coordinar la secció de successos i tribunals. El meu dit va triar Gus.

–Com va això, Gus? –vaig dir mentre, assegut a la meua cadira de braços, fullejava els periòdics de la setmana.

—Molt bé, Àlex, perfectament. Sempre he desitjat perdre les vesprades retallant paperets.

—No són paperets, Gus. Són notícies de premsa per al butlletí de l'escola.

Tot decidit Gus agafà les tisores de la taula i començà a fer sonar les fulles.

—Sí, ja, el butlletí, bé... I què toca retallar hui? Un altre robatori? Una altra batuda de la policia? O potser una altra venjança entre colombians resolta a tirs?

Amb tota la calma li vaig donar un full de periòdic amb un article ben marcat en roig. L'article tractava d'una relació d'homicidis comesos durant la primera meitat de l'any.

Gus agafà el full, ocupà la seua cadira, i es posà a retallar. En acabat, agafà el *paperet* i el guardà en la carpeta de documentació. Es tornà a plantar davant de mi. Les fulles de les tisores sonaven de nou. Li vaig lliurar una altra notícia.

«Onada de robatoris
als carrers de València.»

Segons recompte oficial, des de l'inici de l'any ja eren 843 els casos denunciats.

—A més —murmurà Gus, de nou a la cadira—, açò ho podríem fer perfectament a l'aula d'activitats extraescolars. Però tu i la teua maleïda agència de detectius...

–I si vinguera un client, què?

–Ha! Un client! Tu somies! Fa vora tres mesos que somies.

L'agència de detectius Àlex & Cia. havia obert les seues portes l'estiu passat. Fins i tot havíem resolt un parell de casos. Salvàrem la pell de miracle, és veritat, però, comptat i debatut, fou divertit. Fou tan divertit que els records em provocaren un sospir de nostàlgia.

–Va ser un estiu inoblidable, veritat? –vaig dir.

–Sí, i tan inoblidable! –continuà Gus–. Però quan s'acabà tot allò tu mateix vas dir que l'agència ja era història. O és que no te'n recordes?

–Crec que no va ser exactament així.

–Bé, com tu digues. Però el cas és que ací estem per la teua santa voluntat, tancats en un despatx florit que no visiten ni les rates.

En això Gus tenia raó. El despatx que ocupàvem no era precisament luxós. En realitat era un vell despatx de negocis de mon pare, però ell no el feia servir per a res i, amb l'excusa de venir a fer deures d'escola, jo l'havia convertit en la nostra particular agència de detectius. I la veritat és que no m'havia quedat gens malament. Tan sols calia donar-li uns tocs personals. El pòster d'un trompetista de raça negra per ací, un globus terraqüi per allà, guies telefòniques, uns pots amb estris d'oficina, nou fotografies de detectius de pel·lícula que ocupaven

tota la paret de la finestra, al costat mateix d'un calendari... Fins i tot havia millorat l'aspecte dels prestatges rovellats amb la meua col·lecció de novel·les policíaques. *La clau de vidre*, *Collita roja*, *Jazz Gang*... I així fins a cinquanta-sis títols. Tota una enciclopèdia sobre el crim.

Les fulles de les tisores tornaven a sonar davant de mi. Gus tornava a estar plantat davant de la taula. Quan es troba empipat, Gus és un coet amb les tisores.

—Gus, no puc ser tan ràpid com tu. Si hagueres de llegir tants periòdics com jo, ho sabries.

El meu amic em llançà una mirada penetrant.

—Ha! —exclamà—. TU lliges els periòdics perquè no tens cap altre remei. TU lliges els periòdics perquè et vas oferir voluntari per al romanç del butlletí. TU lliges els periòdics perquè t'autoproclames coordinador en cap de la secció. I TU lliges els periòdics perquè TU volies triar les notícies que apareixerien al butlletí.

—Però recorda que jo et vaig triar a TU de col·laborador.

—Sí, ja, per retallar i apegar, no?

—És que ningú no retalla ni apegar com tu, rei.

—Ha!, que ningú no retalla ni ap...

Uns colpets a la porta tallaren les protestes de Gus en sec. Aleshores la porta s'obrí a poc a poc. Eren...

–Víctor!... Laura!

...els altres dos membres de l'agència. Tots dos havien estat els nostres primers clients i havien participat activament en la resolució dels seus casos. Amb ells l'agència es trobava al complet. Per acabar-ho d'arredonar tan sols caldria que Nic el Dur també entrara per la porta. Però Nic era un cas a banda. Material no classificat.

–Com va això...

La meua salutació formal es va veure sobtadament interrompuda per l'aparició d'un tercer personatge. Laura i Víctor el convidaren a entrar-hi. Es tractava d'una amiga de la nostra agent. Vestia pantalons texans, sabatilles roges, samarreta de color blau amb els signes del zodíac estampats a la pitrera, i un anorac, també roig, però tot decorat amb pinzellades de coloraines que em recordaren el nostre rètol de la porta.

–Aquesta és Nerea –va dir Laura.

–I necessita ajuda –va afegir Víctor.

Per dir-ho d'una altra manera: el tercer cas de l'agència de detectius Àlex & Cia. acabava d'entrar per la porta. I, ho confesse: m'agafà desprevingut. A Gus també, no us penseu. Però de primeres ell encara va ser capaç de rascar-se una orella (cosa que fa sempre que una mala notícia li trasbalsa els batecs del cor). Sens dubte, es temia el pitjor.